

Wtorek, 13 marca 2018 r.

P8_TA(2018)0067

Słabiej rozwinięte regiony UE

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2018 r. w sprawie słabiej rozwiniętych regionów UE (2017/2208(INI))

(2019/C 162/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 174, 175 i 176 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1299/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie przepisów szczegółowych dotyczących wsparcia z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach celu „Europejska współpraca terytorialna” ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 14 grudnia 2015 r. pt. „Inwestycje na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego – maksymalizowanie wkładu europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych”(COM(2015)0639),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 października 2013 r. w sprawie skutków ograniczeń budżetowych nałożonych na władze regionalne i lokalne w związku z wydatkami z funduszy strukturalnych UE w państwach członkowskich ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2016 r. w sprawie przygotowania powyborczej rewizji WRF na lata 2014–2020: uwagi Parlamentu poprzedzające wniosek Komisji ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swą rezolucję z dnia 16 lutego 2017 r. w sprawie inwestycji na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego – maksymalizowanie wkładu europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych: ocena sprawozdania na mocy art. 16 ust. 3 rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 czerwca 2017 r. w sprawie zwiększenia zaangażowania partnerów i widoczności wyników europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swą rezolucję z dnia 13 czerwca 2017 r. w sprawie elementów składowych polityki spójności UE na okres po roku 2020 ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swą rezolucję z dnia 24 października 2017 r. w sprawie dokumentu otwierającego debatę na temat przyszłości finansów UE,
- uwzględniając dokument roboczy Komisji z dnia 10 kwietnia 2017 r. w sprawie konkurencyjności w regionach o niskim poziomie dochodów i rozwoju: sprawozdanie dotyczące regionów słabiej rozwiniętych (SWD(2017)0132),
- uwzględniając warunki wstępne strategii inteligentnej specjalizacji,

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 259.

⁽³⁾ Dz.U. C 181 z 19.5.2016, s. 29.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0309.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0053.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0245.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0401.

Wtorek, 13 marca 2018 r.

- uwzględniając siódme sprawozdanie w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej opublikowane przez Komisję w dniu 9 października 2017 r.,
  - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego oraz opinie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Rybołówstwa (A8-0046/2018),
- A. mając na uwadze, że przedłużający się kryzys gospodarczy i finansowy na obszarze UE wywarł negatywny wpływ na wzrost gospodarczy na szczeblu regionalnym, choć w ramach polityki spójności na pobudzenie wzrostu gospodarczego i zatrudnienia oraz zmniejszenie nierówności między regionami UE przeznaczono około jedną trzecią budżetu UE; wzywa Komisję, aby w tym kontekście i w ramach europejskiego semestru przyjrzała się regionalnemu i krajowemu współfinansowaniu w ramach europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych (EFSI) oraz jego wpływowi na deficyty krajowe;
- B. mając na uwadze, że polityka spójności – realizowana za sprawą Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR), Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) i Funduszu Spójności – jest główną polityką UE w dziedzinie inwestycji, wzrostu i rozwoju, jest dostosowana do celów strategii „Europa 2020” na rzecz zatrudnienia i inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu, a jej celem jest redukcja rozbieżności gospodarczych, społecznych i terytorialnych pomiędzy regionami, a także propagowanie zbliżenia ich do siebie, a w konsekwencji – poprawa jakości życia obywateli Europy;
- C. mając na uwadze, że głównymi celami EFRR, EFS i Funduszu Spójności na lata 2014–2020 są inwestycje na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia służące umocnieniu rynku pracy, gospodarek regionalnych i europejskiej współpracy terytorialnej oraz zacieśnieniu współpracy transgranicznej, transnarodowej i międzyregionalnej w Unii Europejskiej, a więc w efekcie zmniejszenie nierówności w poziomie rozwoju pomiędzy poszczególnymi regionami Europy;
- D. mając na uwadze, że zgodnie ze sprawozdaniem Komisji dotyczącym słabiej rozwiniętych regionów UE, regionów takich jest 47 i znajdują się one w 8 państwach członkowskich; mając na uwadze, że sprawozdanie to może prowadzić do lepszego zrozumienia złożoności wyzwań, przed którymi stoją regiony słabiej rozwinięte, a zatem powinno być publicznie dostępne we wszystkich językach urzędowych UE;
- E. mając na uwadze, że polityka spójności odgrywa ważną rolę we wszystkich regionach słabiej rozwiniętych i w większości z nich stanowi lwią część realizowanych inwestycji publicznych;
- F. mając na uwadze, że regiony słabiej rozwinięte mają niższe wskaźniki wydajności, zatrudnienia i frekwencji szkolnej niż inne regiony w obrębie tego samego państwa członkowskiego;
- G. mając na uwadze, że w sprawozdaniu Komisja rozróżnia dwa rodzaje regionów słabiej rozwiniętych: „regiony o słabym wzroście gospodarczym” – regiony słabiej rozwinięte i regiony w okresie przejściowym, które nie osiągnęły średniej UE w latach 2000–2013, w państwach członkowskich o PKB na mieszkańca według standardów siły nabywczej (SSN) poniżej unijnej średniej w 2013 r., obejmujące prawie wszystkie regiony słabiej rozwinięte i regiony w okresie przejściowym w Grecji, Hiszpanii, Włoszech i Portugalii; „regiony o niskim dochodzie” – wszystkie regiony, w których PKB na mieszkańca w SSN wynosił poniżej 50 % średniej unijnej w 2013 r., obejmujące szereg regionów słabiej rozwiniętych w Bułgarii, na Węgrzech, w Polsce i Rumunii;
- H. mając na uwadze, że regiony o słabym wzroście gospodarczym przeżywają stagnację gospodarczą szczególnie ze względu na spadek inwestycji publicznych i prywatnych, w odróżnieniu od regionów o niskim dochodzie, które ogólnie utrzymują potencjał rozwojowy;
- I. mając na uwadze, że regiony słabiej rozwinięte w większym stopniu niż inne odczuwają niedostatek inwestycji publicznych i prywatnych oraz że jest to spowodowane między innymi koniecznością przestrzegania zobowiązań w zakresie zmniejszania długu publicznego, wynikających z paktu stabilności;
- J. mając na uwadze, że regiony słabiej rozwinięte często charakteryzują się brakiem reform strukturalnych, co zmniejsza oddziaływanie już ograniczonych inwestycji publicznych;

Wtorek, 13 marca 2018 r.

- K. mając na uwadze, że regiony słabiej rozwinięte borykają się z poważnymi utrudnieniami, jeśli chodzi o transport publiczny, infrastrukturę gospodarczą i energetyczną, oraz potrzebują efektywniejszych i skuteczniejszych inwestycji;
- L. mając na uwadze, że Komisja jest zdania, iż konieczne są ściślejsze powiązania między polityką spójności a zaleceniami dla poszczególnych krajów w ramach europejskiego semestru;
- M. mając na uwadze, że regiony słabiej rozwinięte, a w szczególności regiony o niskich dochodach, często stają w obliczu odpływu ludzi młodych i wykwalifikowanych pracowników, którzy stanowią niezbędne zasoby umożliwiające ożywienie gospodarcze i społeczne, co sprawia, że regiony te są mniej atrakcyjne pod względem perspektyw rozwoju gospodarczego;
- N. mając na uwadze, że definicja regionów o niskim dochodzie i słabym wzroście powinna zostać doprecyzowana;
- O. mając na uwadze, jak istotne jest rozpowszechnianie wśród użytkowników końcowych wiedzy na temat regionalnych i lokalnych programów finansowanych przez UE oraz osiągniętych wyników, niezależnie od poziomów finansowania w danym regionie;
- P. mając na uwadze, że w słabiej rozwiniętych regionach potrzebne są dobre zarządzanie i efektywna administracja publiczna, gdyż przyczyniają się one w pełni do tworzenia warunków dla wzrostu gospodarczego; mając na uwadze, że zmniejszenie nadmiernej regulacji i kontroli, skrócenie i uproszczenie procedur, a także lepsze stosowanie narzędzi ICT przyczyniłyby się do zwiększenia wydajności i dobrego zarządzania w regionach słabiej rozwiniętych;
- Q. mając na uwadze, że zgodnie z siódmym sprawozdaniem w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej regiony słabiej rozwinięte plasują się najniżej według Europejskiego wskaźnika jakości rządzenia, co oznacza, że wpływ inwestycji publicznych jest ograniczony;
- R. mając na uwadze, że rzetelne, aktualne i zdezagregowane dane liczbowe i statystyczne mają ogromne znaczenie dla podejmowania świadomych, przejrzystych, bezstronnych i sprawiedliwszych decyzji politycznych;
- S. mając na uwadze, że należy usunąć przeszkody dla wzrostu i luki w infrastrukturze w regionach słabiej rozwiniętych;
- T. mając na uwadze, że MŚP w regionach słabiej rozwiniętych otrzymują finansowanie o znacznie wyższej stopie oprocentowania i mają większe trudności w uzyskiwaniu pożyczek od sektora bankowego na współfinansowanie projektów realizowanych w ramach europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych;
- U. mając na uwadze, że w czterech z pięciu słabiej rozwiniętych regionów co najmniej 25 % ludności mieszka w miastach lub na terenach podmiejskich, czyli miejskich obszarach funkcjonalnych, zaś w jednym z pięciu takich regionów ponad 50 % ludności zamieszkuje miejskie obszary funkcjonalne;
- V. mając na uwadze, że tradycyjna działalność, taka jak tradycyjne łódzowe rybołówstwo przybrzeżne lub rolnictwo, definiuje tożsamość i styl życia w większości obszarów przybrzeżnych i wiejskich w regionach słabiej rozwiniętych oraz ma znaczenie gospodarcze, terytorialne, społeczne i kulturowe; mając na uwadze, że konieczne są strategie rozwoju w celu zwiększenia zdolności do zatrzymywania i przyciągania talentów, wprowadzania nowych technologii oraz stymulowania nowych inwestycji;
1. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja przedstawiła dokument roboczy w sprawie konkurencyjności w regionach o niskim poziomie dochodów i rozwoju: sprawozdanie dotyczące regionów słabiej rozwiniętych; zauważa, że w sprawozdaniu proponuje się pewne pozytywne rozwiązania mające na celu wsparcie wzrostu gospodarczego, zrównoważonego rozwoju i tworzenia miejsc pracy w tych regionach; podkreśla ponadto, że analiza dotycząca ich konkurencyjności stanowi istotny wkład w przyszłą debatę na temat polityki spójności;
2. z zadowoleniem przyjmuje wdrażanie inicjatyw pilotażowych dla słabiej rozwiniętych regionów, które są realizowane w dwóch regionach w Rumunii i – przy wsparciu ze strony Banku Światowego – w dwóch regionach w Polsce, w szczególności określenie priorytetów strategicznych i konkretnych działań, które można szybko wdrożyć; oczekuje na publikację wyników tych inicjatyw;

Wtorek, 13 marca 2018 r.

3. podkreśla, że polityka spójności odgrywa zasadniczą rolę w gwarantowaniu i promowaniu inwestycji publicznych i prywatnych we wszystkich regionach UE, zarówno bezpośrednio, jak i dzięki tworzeniu sprzyjających warunków do inwestowania; uważa, że aby promować ogólny harmonijny rozwój, cała UE powinna prowadzić działania na rzecz wzmocnienia spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej oraz zmniejszenia dysproporcji w poziomach rozwoju poszczególnych regionów oraz zacofania regionów słabiej rozwiniętych;

4. wzywa Komisję do zaklasyfikowania regionów słabiej rozwiniętych jako NUTS III, na podstawie ogólnych warunków gospodarczych i społecznych, a także do lepszego ukierunkowania finansowania tych obszarów zgodnie z cyklami programowania europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych;

5. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby opracowały ukierunkowane strategie, programy i działania dla poszczególnych regionów słabiej rozwiniętych, biorąc pod uwagę tendencje i dysproporcje wewnątrzregionalne, ponieważ obierane ścieżki i wyzwania z jakimi zmagają się regiony o niższych dochodach i regiony o słabym wroście gospodarczym są bardzo różne w zależności od ich specyfiki, i by korzystały ze strategii inteligentnej specjalizacji w celu przyspieszenia konwergencji i zapewnienia najlepszych rozwiązań w zakresie tworzenia miejsc pracy, wzrostu gospodarczego i zrównoważonego rozwoju; uważa, że te strategie, programy czy działania powinny być koordynowane przy pomocy agendy miejskiej, gdyż regiony słabiej rozwinięte nie są regionami czysto wiejskimi;

6. podkreśla, że oprócz niskiego poziomu rozwoju i inwestycji w MŚP, stopa bezrobocia, przede wszystkim wśród osób młodych, jest nadal dramatycznie wysoka i stanowi jeden z najbardziej palących i najpoważniejszych problemów w znakomitej większości regionów słabiej rozwiniętych; podkreśla zasadniczą rolę edukacji ponadpodstawowej, szkolnictwa wyższego, szkolenia zawodowego, zdobywania kwalifikacji w trakcie pracy i transferu wiedzy w zwalczaniu niepokojącego poziomu bezrobocia ludzi młodych i emigracji młodzieży; zwraca uwagę na znaczenie kształcenia i szkolenia oraz zwiększonych inwestycji w odniesieniu do potrzeb i rozwoju MŚP oraz przedsiębiorstw rodzinnych; jest zdania, że zaangażowanie młodych ludzi prowadzi do uzyskiwania lepszych wyników, ponieważ często to oni proponują innowacyjne rozwiązania;

7. zauważa, że wykształcona i przeszkolona siła robocza odpowiadająca potrzebom gospodarki regionalnej ma duży wpływ na konkurencyjność, wydajność i atrakcyjność rynku pracy, który może wtedy prosperować w środowisku cechującym się wzrostem i otwartością na inwestycje publiczne i prywatne; w związku z tym jest zdania, że należy wziąć pod uwagę aktualną sytuację regionów słabiej rozwiniętych, a w szczególności negatywny wskaźnik migracji i jego niekorzystny wpływ na zatrudnienie; podkreśla rolę, jaką odgrywa rolnictwo i rybołówstwo w regionach słabiej rozwiniętych, gdyż dzięki wspieraniu przedsiębiorstw rodzinnych i zatrudnienia oraz ułatwianiu włączenia społecznego dostarczają żywności i gwarantują bezpieczeństwo żywnościowe;

8. odnotowuje, że dywersyfikacja działalności, zwłaszcza w regionach słabiej rozwiniętych, stała się dla wielu rolników i rybaków koniecznością i sposobem na zapewnienie dodatkowych źródeł dochodu oraz pobudzenie działalności zrównoważonej pod względem gospodarczym i środowiskowym; zauważa jednak, że taka dywersyfikacja nie może w żadnym wypadku zastępować bardziej tradycyjnych rodzajów działalności, takich jak zrównoważone rybołówstwo; zachęca państwa członkowskie oraz władze regionalne i lokalne do wspierania projektów z zakresu niebieskiej gospodarki i podobnych, by pomóc mieszkańcom regionów słabiej rozwiniętych w uzyskiwaniu zrównoważonych pod względem środowiskowym źródeł dochodów;

9. oczekuje, że wdrażanie strategii UE 2020 w dziedzinie zatrudnienia, edukacji i szkolenia, a także planowanej długoterminowej unijnej strategii i jej celów nadal będzie w należyty sposób uwzględniać specyficzne potrzeby regionów słabiej rozwiniętych, zwłaszcza w odniesieniu do utrzymujących się braków infrastrukturalnych i rozwoju kapitału ludzkiego, ze szczególnym uwzględnieniem wskaźnika wczesnego kończenia nauki i negatywnego wpływu tego wskaźnika na zatrudnienie; wzywa w tym kontekście Komisję do zbadania wpływu ewentualnego podwyższenia stopy współfinansowania z EFS w kolejnym okresie finansowania;

10. uważa za niezbędne zachowanie odpowiedniej równowagi między interwencjami strukturalnymi, polityką społeczną i polityką przemysłową w zakresie programowania i wdrażania europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych w celu pobudzenia wzrostu gospodarczego, zrównoważonego rozwoju i tworzenia miejsc pracy dzięki połączeniu dotacji i instrumentów finansowych oraz przyciąganiu dodatkowego wsparcia finansowego, co przyczyni się tym samym do usunięcia wciąż występujących braków; podkreśla w związku z tym, że wszędzie tam, gdzie pozwolą na to perspektywy gospodarcze, instrumenty finansowe niskiego ryzyka mogą być lepszym rozwiązaniem niż instrumenty podwyższonego ryzyka;

Wtorek, 13 marca 2018 r.

11. zauważa, że polityka spójności może służyć za instrument korygowania różnic w konkurencyjności oraz nierównowagi, a także asymetrii makroekonomicznej między regionami, sprzyjając powstaniu atrakcyjnego i zrównoważonego środowiska dla przedsiębiorstw i obywateli; podkreśla fakt, że w regionach o niskiej stopie wzrostu główne problemy stanowią dostęp do kredytów, egzekwowania umów i ochrony inwestycji mniejszościowych, natomiast w regionach o niskim dochodzie najważniejsze problemy to niewypłacalność, dostawy energii elektrycznej oraz egzekwowanie umów;

12. odnotowuje, że regiony słabiej rozwinięte znajdują się pod znaczną presją migracyjną; uważa, że wkład z europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych na rzecz tego wyzwania będzie skuteczny tylko wtedy, gdy będzie mu towarzyszyło rzeczywiste stosowanie zasady solidarności; uważa, że migranci i uchodźcy objęci ochroną międzynarodową muszą otrzymać odpowiednie szkolenie i kształcenie w celu włączenia ich do rynku pracy;

13. odnotowuje, że wiele problemów regionów słabiej rozwiniętych jest podobnych do problemów z jakimi borykają się regiony najbardziej oddalone; z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym strategię zaproponowaną przez Komisję w komunikacie: „Silniejsze i odnowione partnerstwa strategiczne z regionami najbardziej oddalonymi UE”⁽⁹⁾;

14. uważa, że aby zapewnić realizację potencjału regionów słabiej rozwiniętych, w kontekście polityki spójności i w przyszłych sprawozdaniach Komisji dotyczących regionów słabiej rozwiniętych można by uwzględnić kryteria rozwoju demograficznego i społecznego, takie jak regionalny wskaźnik postępu społecznego, oraz wskaźniki dotyczące środowiska bądź inne, a także PKB;

15. podkreśla negatywne skutki kryzysów gospodarczych i finansowych, odczuwalne zwłaszcza w regionach o niskim poziomie wzrostu gospodarczego, w których obniżono marginesy polityki budżetowej, co doprowadziło do cięć wydatków na inwestycje publiczne; podkreśla z drugiej strony znaczenie redukcji długu w celu wyeliminowania deficytu budżetowego i dostosowania inwestycji publicznych do wymogów wzrostu;

16. uważa, że polityka spójności ma pozytywny wpływ na wzrost gospodarczy i tworzenie miejsc pracy; podkreśla konieczność stosowania wspólnie uzgodnionego stanowiska w sprawie paktu stabilności i wzrostu w odniesieniu do elastyczności warunków cyklicznych, reform strukturalnych i inwestycji rządowych mających na celu wdrożenie głównych reform strukturalnych i podobnych projektów z myślą o realizacji celów strategii „Europa 2020”; dostrzega potrzebę wyjaśnienia kontekstu zakresu stosowania reform strukturalnych w ramach polityki spójności; zauważa jednak, że takie reformy strukturalne w państwach członkowskich i regionach korzystających z programów wsparcia mogą przyczynić się do osiągnięcia lepszego rezultatu w odniesieniu do inwestycji w ramach polityki spójności;

17. wzywa do zintensyfikowania działań na rzecz większego zbliżenia do siebie wszystkich regionów, w tym działań na rzecz zapewnienia ich odporności na nagłe wstrząsy;

18. zauważa, że dostęp do kredytów jest trudniejszy w regionach słabiej rozwiniętych, zwłaszcza w regionach o niskim dochodzie, z powodu wyższych stóp procentowych oraz – w pewnym stopniu – niechęci instytucji kredytowych do ponoszenia ryzyka; podkreśla znaczenie zapewniania łatwiejszego dostępu do kredytów, tak aby wspierać MŚP, sprzyjać nowym modelom biznesowym i promować wzrost w regionach słabiej rozwiniętych;

19. podkreśla znaczenie funduszy UE w zwiększaniu odporności gospodarczej i spójności tych regionów, a także konkurencyjności, inwestycji i możliwości współpracy; docenia w związku z tym wkład lokalnych grup działania w opracowywanie lokalnych strategii; sugeruje, by Komisja zbadała możliwość zaproponowania przeznaczania większej części wsparcia na rozwój lokalny kierowany przez społeczność, przyczyniając się w ten sposób do stawiania czoła wyzwaniom i budowania zdolności; przypomina, że regiony słabiej rozwinięte często doświadczają trudności w dostępie do finansowania, a także opóźnień biurokratycznych i administracyjnych, które utrudniają funkcjonowanie funduszy UE;

20. jest zdania, że w kontekście istniejących ram warunków makroekonomicznych narzuconych w ramach europejskiego semestru można by poszukiwać pozytywnych zachęt;

⁽⁹⁾ Komunikat Komisji z dnia 24 października 2017 r.(COM(2017)0623).

Wtorek, 13 marca 2018 r.

21. uwzględnia znaczenie solidnych ram zarządzania gospodarczego dla skutecznej poprawy ogólnych wyników europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, przy czym ostatecznym celem jest korygowanie niedociągnięć i zapobieganie opóźnieniom; popiera w związku z tym potrzebę przeanalizowania i następnie dokonania przeglądu podstawowych powodów powiązania europejskiego semestru a polityki spójności;

22. uważa, że solidarność, większe zdolności instytucjonalne, poszanowanie zasady dobrej administracji, lepsza łączność i cyfryzacja w tych regionach mają istotny wpływ na ich rozwój gospodarczy oraz na skuteczniejsze i efektywniejsze wykorzystanie dostępnych zasobów; zwraca w związku z tym uwagę na kwestię wspierania i poprawy jakości administracji i instytucji w dotkniętych regionach; wzywa Komisję i państwa członkowskie do rozpowszechniania przykładów najlepszych praktyk w zakresie zwiększenia wydajności administracji publicznej, gdyż skuteczne zarządzanie powinno stanowić podstawowe zalecenie dla regionów słabiej rozwiniętych;

23. podkreśla w tym kontekście znaczenie zasady partnerstwa i wielopoziomowego sprawowania rządów, które należy wzmacniać nie naruszając zasady pomocniczości; uważa, że zaangażowanie wszystkich szczebli sprawowania władzy i zainteresowanych stron w opracowywanie i realizowanie strategii oraz konkretnych programów i działań dotyczących tych regionów ma podstawowe znaczenie w celu stworzenia skutecznej europejskiej wartości dodanej dla obywateli;

24. podkreśla znaczenie innowacji, cyfryzacji i usprawniania usług lokalnych (zdrowotnych, społecznych, pocztowych) oraz infrastruktury dla tworzenia sprzyjających warunków i solidnych podstaw do pobudzenia wzrostu gospodarczego i wzmocnienia spójności w regionach słabiej rozwiniętych; uważa, że zapewnienie szybkich łączy internetowych jest warunkiem wstępnym żywotności obszarów wiejskich i górskich; podkreśla potencjał projektów wielosektorowych sprzyjających rozwojowi gospodarczemu, społecznemu i terytorialnemu dzięki wykorzystaniu synergii między funduszami europejskimi;

25. sugeruje, że zalecenia dla poszczególnych krajów w ramach europejskiego semestru powinny obejmować perspektywę wieloletnią, że śródkresową kontrolą i przeglądem, i powinny być postrzegane jako pozytywne bodźce do wdrażania reform strukturalnych – z myślą o przyczynianiu się do realizacji wspólnych celów unijnych – nie zaś jako instrumenty, które mogą zamykać dostęp do inwestycji w ramach polityki spójności;

26. uważa, że należy przeprowadzić dokładną analizę środków łączących skuteczność europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych z solidnym zarządzaniem gospodarczym, jak podkreślono w rozporządzeniu (UE) nr 1303/2013, angażując w tę analizę wszystkie zainteresowane strony; jest ponadto zdania, że należy ponownie zastanowić się nad przesłankami przesłankami stojącymi za związkiem między europejskimi funduszami strukturalnymi i inwestycyjnymi a należytym zarządzaniem gospodarczym z myślą o następnym okresie programowania i z uwzględnieniem jego realizacji w latach 2014–2020; jest zdania, że Komisja powinna rozważyć dostosowanie sposobu powiązania europejskiego semestru z polityką spójności; sugeruje w związku z tym wprowadzenie systemu zachęt, stworzenie w nowych wieloletnich ramach finansowych (WRF) marginesów, które mogłyby posłużyć jako pula środków do wykorzystania w przypadku stosowania się przez państwa członkowskie do zaleceń dla poszczególnych krajów oraz innych wymogów w ramach europejskiego semestru;

27. uważa, że konieczne jest zwłaszcza wspieranie produktywniej i rodzimej działalności gospodarczej wykorzystującej szczególne uwarunkowania regionów słabiej rozwiniętych, w tym zrównoważonej turystyki, gospodarki o obiegu zamkniętym, lokalnej transformacji energetyki, rolnictwa, produktów przemysłowych i innowacji skupiających się na MŚP; uważa, że synergie wynikające z efektywnego połączenia finansowania z regionalnych i krajowych organów i instrumentów UE za pośrednictwem zintegrowanych inwestycji terytorialnych powinny przyczynić się do stworzenia nowych możliwości gospodarczych, zwłaszcza dla ludzi młodych;

28. podkreśla znaczenie korzystania ze wszystkich możliwości oferowanych przez UE w zakresie zrównoważonego rozwoju i wzrostu w tych regionach; uważa, że podczas przygotowywania programów operacyjnych i programów współpracy transgranicznej państwa członkowskie powinny zwrócić szczególną uwagę na regiony słabiej rozwinięte; przypomina zatem, że ważne jest sprzyjanie wykorzystaniu funduszy bezpośrednich i europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, równoległe i w koordynacji z możliwościami oferowanymi przez politykę spójności;

29. podkreśla znaczenie wiarygodnych, aktualnych, zdezagregowanych danych statystycznych; domaga się zatem, by Komisja i Eurostat przedstawiały dane statystyczne z zachowaniem możliwie jak największej szczegółowości oraz podziału geograficznego, tak aby można je wykorzystać do opracowania odpowiednich strategii polityki spójności, w tym w regionach słabiej rozwiniętych; z zadowoleniem odnosi się w tym kontekście do informacji przedstawionych w sprawozdaniu Komisji;

Wtorek, 13 marca 2018 r.

30. wzywa Komisję, by rozważyła dokonanie przeglądu powiązania, jakie istnieje między polityką spójności a zarządzaniem makroekonomicznym, przypominając że legitymacja polityki spójności wynika bezpośrednio z traktatów i że polityka ta jest jedną z najbardziej widocznych europejskich strategii politycznych, a także jednym z najważniejszych środków wyrażania solidarności europejskiej i europejskiej wartości dodanej we wszystkich regionach Europy; jest zdania, że powiązanie polityki spójności z procesami zarządzania gospodarką w ramach europejskiego semestru musi być zrównoważone, wzajemne i musi skupiać się na systemie zachęt; popiera dalsze uznawanie wymiaru terytorialnego, które mogłoby być korzystne dla europejskiego semestru uważa zatem za konieczne, by przyjąć zrównoważone podejście do zarządzania gospodarką i celów w zakresie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej, o których mowa w traktatach, a także do zrównoważonego wzrostu gospodarczego, zatrudnienia i ochrony środowiska;

31. przypomina, że wszystkie podmioty polityczne muszą uznać rolę, jaką odgrywa polityka spójności jako główne narzędzie europejskiej polityki gospodarczej na rzecz inwestycji publicznych i prywatnych uwzględniających terytorialną, społeczną i gospodarczą specyfikę regionów;

32. wzywa państwa członkowskie, jak zaproponowano w sprawozdaniu Komisji, do przyjęcia krajowych i regionalnych strategii rozwoju oraz programów mających na celu wspieranie regionów słabiej rozwiniętych oraz zwiększenie ich zdolności administracyjnych, zarządzania i innych kluczowych czynników wzrostu; wzywa w związku z tym Komisję do zapewnienia technicznej, profesjonalnej i praktycznej pomocy państwom członkowskim, regionom i gminom w celu stosowania najlepszych praktyk i wspierania cyfryzacji usług publicznych;

33. apeluje, by polityka spójności w dalszym ciągu stanowiła priorytet Unii i była odpowiednio wspierana przez ambitne finansowanie, nawet w świetle presji na budżet UE, a także o zwiększanie synergii z innymi funduszami UE i pozyskiwanie uzupełniającego wsparcia finansowego za pośrednictwem instrumentów finansowych w ramach programowania wieloletniego po 2020 r.; podkreśla, że nie należy podważać takich wartości, jak solidarność europejska, która jest urzeczywistniana przez politykę spójności;

34. przypomina o roli Parlamentu w opracowywaniu i zatwierdzaniu stosownych ram prawnych dla przyszłej polityki spójności; podkreśla potrzebę zachowania podstawowej roli i celu polityki spójności zgodnie z art. 174 TFUE, nie tylko by osiągnąć konwergencję, lecz również by zapobiegać pozostawianiu terytoriów w tyle; zwraca uwagę na potrzebę usprawnienia przepisów i zapewnienia właściwej równowagi między uproszczeniem polityki oraz odpowiednimi kontrolami, przy jednoczesnym zmniejszeniu nadmiernych obciążeń administracyjnych; jest zdania, że Komisja i państwa członkowskie powinny rozważyć rozszerzenie zakresu stosowania art. 7 rozporządzenia (UE) nr 1301/2013 w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego dzięki finansowaniu połączeń miast z obszarami podmiejskimi w regionach słabiej rozwiniętych;

35. wzywa Komisję, by w większym stopniu wspierała opracowywanie nowatorskich systemów, takich jak innowacyjne strategie na rzecz inteligentnej specjalizacji i doprowadziła do wzmocnienia współpracy między przedsiębiorstwami, uniwersytetami oraz ośrodkami badawczymi w regionach słabiej rozwiniętych; podkreśla ponadto, że dobrze połączone terytoria mają zasadnicze znaczenie dla prac prowadzonych w ramach partnerstw badawczych, w tym inicjatyw europejskiego partnerstwa innowacyjnego, tak by nowatorskie praktyki mogły przyczynić się do dalszego zrównoważonego rozwoju rolnictwa i powiązanych sektorów w regionach słabiej rozwiniętych;

36. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Komitetowi Regionów, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu oraz rządów i parlamentom narodowym i regionalnym państw członkowskich.
